

Риёзус солиҳийн / Риёзус солиҳийн / 533-ҳадис

«История восточного фольклора» : Санкт-Петербург, 2000. — 2040 с. [3578].

□□□□□ □□□□□ □□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ :□□□□□□□ □□□
□□□□□□□ □□□□□ □□□□□ □□□□□□□ □□□□□ □□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□
□□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□□□.

Халқынин оғандағы өзін өткөрмөндиң өткөн :**Саллаллоху алайх.**

Олардың өзінин өткөндиң өткөн :**Саллаллоху алайхи васалламниң мадорсиз овозларини эшитдим. Билдимки, очликдан. Бирор ниманг борми?** деди. У: «Ха», деди-да, бир нечта арпа нон олиб чиқди. Рўмолини олиб, бир қисмига нонни ўради-да, нонни қўйнимга солиб, яна бир қисми билан ўзимни ўради. Кейин мени Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламниң ҳузурларига жўнатди. Мен уни олиб бордим. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам масжидда одамлар билан бирга эканлар. Бориб, уларнинг тепаларига турган эдим, у зот: **«Сени Абу Талҳа юбордими?»** дедилар. «Ха», дедим. У зот: **«Егулик биланми?»** дедилар. «Ха», дедим. У зот ўзлари билан ўтирган одамларга: **«Туринглар!»** дедилар-да, йўлга тушдилар. Мен уларнинг олдига тушиб юрдим-да, Абу Талҳанинг ёнига бориб, хабар қилдим. Абу Талҳа: «Эй Умму Сулайм, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам одамлар билан келибдилар, бизда эса уларга беришга егулигимиз йўқ», деди. У: «Аллоҳ ва Расули яхшироқ билади», деди. Абу Талҳа бориб, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламни қарши олди. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам: **«Эй Умму Сулайм, бор нарсангни олиб кел»**, дедилар. У бояги нонларни келтирди. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам буюрдилар, улар ушатилди. Умму Сулайм уккани* сиқиб, унга нонхуруш қўшди. Кейин Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам унга (егуликка барака тилаб,) Аллоҳ хоҳлаган нарсаларни айтдилар. Кейин (Абу Талҳага): **«Ўнтасига изн бер»**, дедилар, у уларга изн берди. Улар тўйгунча еб, чиқиб кетишди. Кейин у зот: **«Яна ўнтасига изн бер»**, дедилар. У уларга изн берди. Улар ҳам тўйгунча еб, чиқиб кетишди. Кейин у зот: **«Яна ўнтасига изн бер»**, дедилар. Хуллас, қавмнинг ҳаммаси еди ва тўйди. Қавм эса етмиш [ёки саксон] киши эди».

Муттафакұн алайх.

Бошқа ривоятда: «Ўн киши кириб ва чиқишида бардавом бўлишди, ҳатто улардан бирор киши қолмасдан кириб, еб, тўйиб чиқиб кетди. Сўнгра овқатлангандан кейин қолган овқатни тўплашганди, ейилган пайтда қандоқ бўлса, шундоқлигича эди», дейилган.

Яна бошқа ривоятда: «Ўн киши-ўн кишидан кириб ейишди, ҳатто саксон киши мана шу тарзда еб тўйишди. Сўнгра Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам едилар, ундан кейин оила аъзолари ҳам еб ортириб қолдиришди», дейилган.

Яна бошқа бир ривоятда: «Улар қўшниларигача етадиган даражада орттиришди», дейилган.

Анасдан қилинган ривоятда:

«Бир куни Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига келсам, у зотни саҳобалари билан ўтирган ҳолда топдим. У зот қоринларини белбоғ билан боғлаб олган эканлар. Шунда саҳобаларидан бирига: «Нима учун қоринларини боғлаб олганлар?», дедим. «Очликдан», дейишди. Абу Талҳанинг олдига бордим. У Умму Сулаймнинг эри эди. «Отажон, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламни кўрдим, қорниларини белбоғ билан боғлаб олибдилар. Баъзи саҳобаларидан сўрасам, «Очликдан», дейишди», дедим. Абу Талҳа онамнинг олдига кирди-да, «Бирон нарса борми?», деди. У: «Ҳа! Бурда нон ва бироз хурмо бор. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам ўзлари ёлғиз келсалар тўйдира оламиз, лекин у зот билан бирга бошқа одам ҳам келса, уларга етмайди», деди...» деб ҳадисни охиригача айтдилар.

[1] 2040] «Ҳадис Ҳадис» 10 Ҳадис Ҳадисларни Ҳадис.

Манба: hadis.islom.uz

